

vode pocitka

letnik 33, številka 5-6/2017

revija za evangelijsko duhovnost

**500 let
reformacije
1517-2017**

Vode počitka

kazalo

KLJUČNO	4	Ključ do nebes
TOPLO	8	Toplina Jezusovih rok
ZLATO	12	Iskalci zlata
ZVEDAVO	14	Zakaj je Bog živi Bog?
MIRNO	20	Božji počitek

DVOMLJIVO 22 Vera dvomljivca

HVALEŽNO 32 Hvalnica Božji ljubezni

OBLJUBLJENO 36 Izpolnitev Očetove obljube

MODRO 38 Modrosti in citati

mag.
Peter
Golob,
urednik

Ključ do nebes

Ključ do nebes ima vsakdo sam pri sebi. Ko se rodi, ga dobi. Nikoli ga ne izgubi. Vedno ga nosi sabo in ga v roki drži. Ta ključ je tihi glas vesti, ki človeka kesanja nauči. Kajti po kesanju vedno rešitev sledi. Rešitev pa je Jezus usmiljeni, ki grešniku grehe odpusti.

Kesanje je priznanje, da grešno je postalo moje stanje. Kesanje niso lajne, molitev za rajne ali skrivnosti tajne. Kesanje bridko je spoznanje, da slábo moje je bilo dejanje in da sem nekaj hudega storil, čeprav pohvalo sam od sebe sem dobil. Kesanje

je je branje žalostink in bridko trkanje po prsih, kar Boga pritegne bolj kot tisoč stihov v recitalih. Ker Bog je pomočnik, tolažnik in odrešenik: ko sliši kesanja odmev, Bog pozabi na svoj gnev in zašepeta tolažbe spev. Bog pokuka izza zaves, odpre vrata nebes, misli nate zares in briše ti solze vmes. Kajti Bog ni potres, zaradi njega ne padem v stres, ampak ob njem me mine bes, saj Bog je usmiljen ves.

Kesanje odklepa vrata do Boga, kesanje prežene še najbolj hudega duha, kesanje ni spanje

in zaradi njega ne dobiš medalje. Kesanje je v Boga verovanje, k Bogu potovanje, časti do Boga izkazovanje. Kesanje je Bogu zahvaljevanje za Božje žrtvovanje. Kesanje je dejanje, ni mencanje, je herojsko vojskovanje, ki lastnemu napuhu jemlje domovanje. Kesanje je radost Božjega povzdigovanja na račun mojega poniževanja. Kesanje je začetek sreče bajne in upanje sredi kotanje.

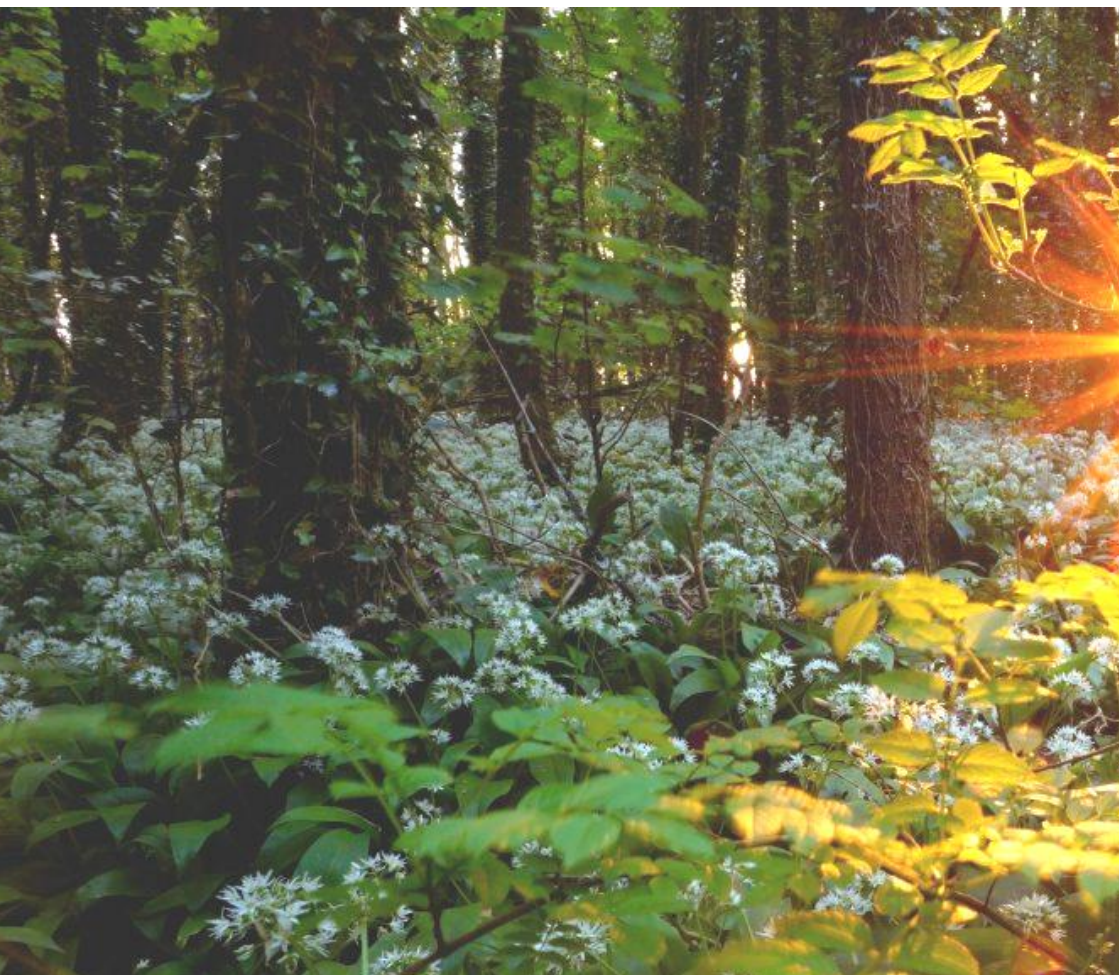
Kdor se kesa, ga Bog spozna. Kdor se kesa, ima Boga za prijatelja. Kdor se kesa, sliši se ga do neba. Kdor se kesa, Bog ga

z upanjem navda. Kdor se kesa, Jezusa ima za rešitelja. Kdor se kesa, nima slabega srca. Kdor se kesa, je plemenitega duha. Kdor se kesa, se ne oklepa dna. Kdor se kesa, je varen od zla. Kdor se kesa, ga mir vsega obda. Kdor se kesa, moli za dva. Kdor se kesa, Bog ga potegne iz blata. Kdor se kesa, angeli odpirajo mu vrata. Kdor se kesa, pri njem je vesel-

ja doma. Kdor se kesa, Bog ga rad ima.

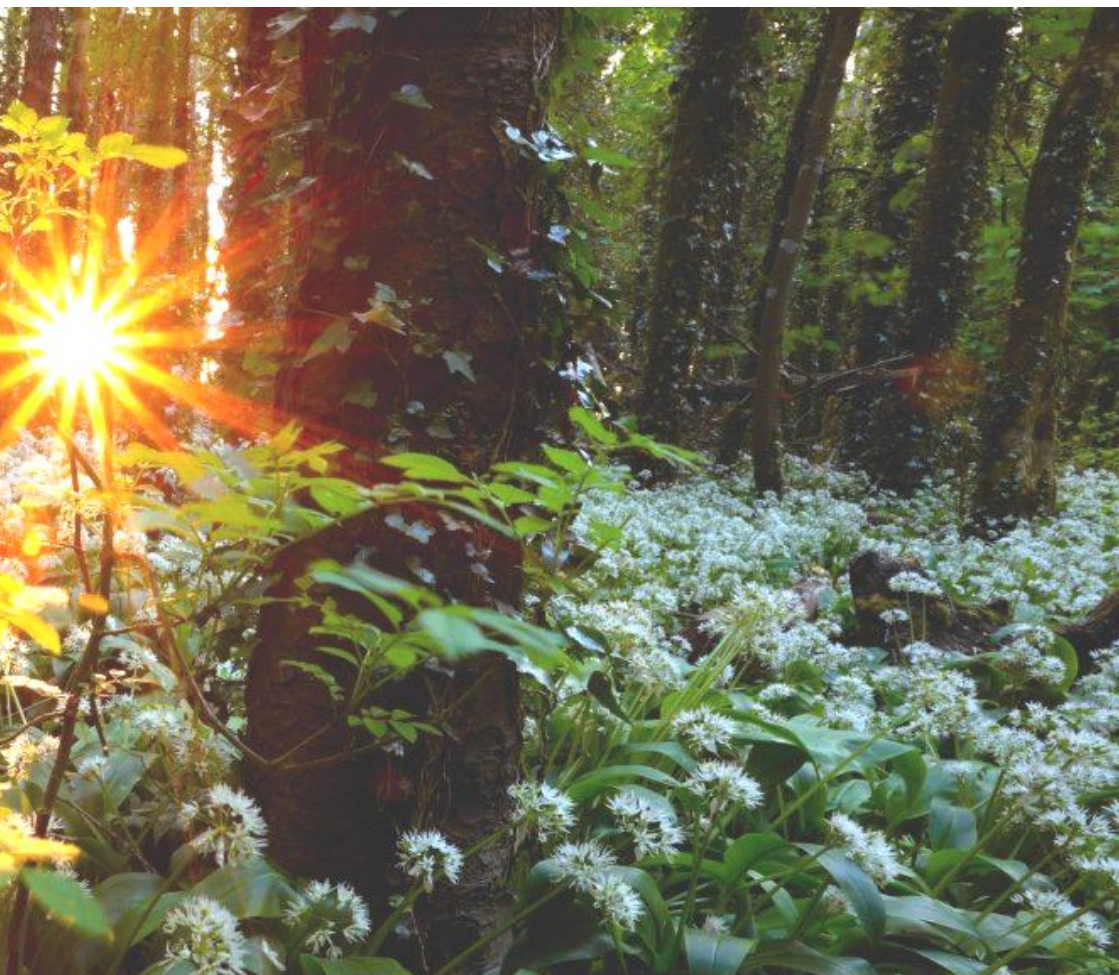
Kesati pomeni verovati. Pomeni Boga za besedo držati, da grešniku ne bo pozabil roke podati. Kesati pomeni v tišini na samem Boga poklicati in mu vse skrbi zašepetati. Kesati pomeni sebe kot slabega opisati in drugega kot boljšega jemati. Kesati pomeni pri sebi

napake zaznati in pri drugem
vrline občudovati. Kesati pome-
ni Bogu se predati in sočloveku
vdano pomagati. Kesati pomeni
čakati, da Bog dušo potolaži.
Kesati ne pomeni samo jokati,
ampak predvsem Boga ljubeče-
ga spoštovati in s človekom
bližnjim kot s Kristusom ravnati.
Kesati pomeni pameti se prijeti
in srce za poštenje segreti.
Kesanje pomeni gledati in pos-

nemati Božje odpuščanje.

Kesanje je ključ do nebes, to je
čisto zares, saj kesanja smisel
je ves, da ni Bog šel zastoj na
križa les. Kesanje je priznanje,
da grešno moje je to stanje in
da z Bogom se zgodile najlep-
še bodo sanje. Kesanje je
usmiljenja in sodelovanja poln
življenjski tir, saj Bog Odreše-
nik postal je sreče moje vir.

dr. Daniel Brkič

pastor Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto
in profesor na protestantski Teološki
fakulteti Univerze v Zagrebu

Toplina Jezusovih rok

Binkošti so rojstni dan krščanske Cerkve, praznik izlitja Svetega Duha. Delovanje Svete Trojice težko dojamemo. Trojica je kakor sonce na nebu. Pogledamo vanj in vidimo eno sonce, čeprav daje naši zemlji življenje troedino sonce. Bog Oče je kakor sonce, Bog Sin je svetloba, ki jo sonce pošilja, Bog Sveti Duh pa je sončna toplina, ki jo čutimo.

Glede binkošti so na začetku krščanstva v Antiohiji zapisali: »Brez Svetega Duha je Bog oddaljen, Kristus je preteklost, evangelij je mrtva črka, Cerkev je običajna človeška organizacija, cerkvena avtoriteta je gospodovanje, misijonsko poslanstvo Cerkve je propaganda, bogočastje je kot klicanje duhov, zakramenti so kot magija, krščanstvo pa je suženjstvo religije.«

Sveti Duh je duh tolažbe. Dan nam je zato, da se ne bi bali Boga in nas ne bi bilo strah živeti. Nujno ga potrebujemo, ker živimo v psihotičnem in

kaotičnem času neuresničenih pričakovanj in nepotešenih želja. Izrazimo mu dobrodošlico, saj pred vrata našega srca pošilja Odrešenika Jezusa Kristusa. Ne čakajmo, da bi polepšali svojo hišo, preden bi mu odprli, misleč, da bomo šele takrat zanj primerni. On bo polepšal naše domove s svojim prihodom. Sporoča nam, o čemer beremo v Svetem pismu: »Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.« (Raz 3,20) Zato nismo eni tistih, ki vam vero vsiljujejo in vas nadlegujejo z letaki ter trkajo na vrata vaše hiše in doma brez povabila. Kajti k vsakem človeku že prihaja Jezus. Na vrata srca ne trka kot vsiljivec, ampak po Svetem Duhu. Kljuka je na moji strani, na notranji strani vrat. Trka tiho in čaka, da jaz vrata odprem. Spoštuje mojo svobodo. Naznanja mi le svoje povabilo: »Glej, stojim pred vrati in trkam.« Vidim ga, kako prihaja, da bi bil čim prej pri meni, ker me toliko ceni in ljubi. Usmerjen je k hiši mojega srca, jaz pa se hitro skrijem za zaveso, ugasnem luč in opazujem, vendar

tako, da me ne bi videl. Nisem prepričan, ali bi mu sploh odprl. Bolje, da se naredim, kot da me ni doma. A kaj, ko nimam miru v sebi. Nekoč sva si bila zelo blizu, a je prišlo nekaj vmes. Ne želim, da mi vznemiri vest in spremeni ritem mojih navad. Ne želim se soočiti z njegovim pogledom; sram me je, da bi videl razmetano stanovanje moje duše. Moj odnos do njega je mnogokrat odklonilen, zato me njegovo trkanje vznemirja. A glej, še vedno stoji in čaka. Ali ne misli oditi? Tokrat mu ne bom odprl. Našel sem si nove prijatelje in druge alternative odrešenja. Naveličal sem se ga. Zdi se mi, da sodi na kup zgodovine, med staro šaro kot neuporaben. Da ga je povozil čas. Želim nova navdušenja in atraktivnejše avanture. Ali ne vidi, da me s svojim starim evangelijem utruja? Preveč časa je poznal vse koticke hiše mojega življenja. Videl bo, da sem njegova darila in spominke odstranil. Tudi njegove slike ni več na zidu. Zdaj imam mikavnejše in sodobnejše reči, ki me osrečujejo. Zakaj stoji in čaka, saj sva se vendar že poslovila. Najina srečanja so bila itak le še gola formalnost. Ali ne vidi,

da raste pred vrati mojega srca trnje in da je kljuka vrat zarjavela? Morda pa se boji, da je z mano nekaj narobe in da potrebujem pomoč. Ampak saj se najdem tudi brez njega. In tak nered imam, da ga res ne morem sprejeti. Tudi ključa od vrat ne najdem v takem neredu. A on blago trka z okrvavljenim prstom, ranjenim na križu, kjer umira iz ljubezni do mene. Ne

udarja s pestjo, ampak nežno in milo. Skozi špranjico vidim njegov ljubeč obraz, poln skrbi in zveste pozornosti do mene. Kaj naj storim? Če mu odprem, mi bo morda kaj očital. Bolje, da se izgovorim, samo da se ga znebim. Končno počasi odprem vrata in pokukam skoznje. Potem zdrdram: »Gospod Bog, nimam časa zate, nimam ti kaj dati za večerjo.« On pa

me blago pogleda. Zjočem se, ko mi reče: »Vem, ampak jaz želim večerjati s tabo.« Kriknem: »Gospod, ničesar nimam za večerjo. Tudi časa nimam. Ne zanimaš me več.« A mi prišepne: »Ne zamerim ti. Jaz te povabim na večerjo. Pri tebi želim slaviti gostijo svoje večerje in jo deliti s tabo.« Moja trdosrčna duša se zlomi. Zlomi jo Božja ljubezen. Povabim ga: »Vstopi, Gospod. Hvala ti, da si se zavzel zame in nisi odnehal. Vstopi, kajti proti večeru gre. Jaz pa sem sam; nosim krivdo in strah me je. Potrebujem tvojo bližino in toplino tvojih rok.«

Na tak način vstopa Božje kraljestvo v nas; neopazno in tiho, brez trušča in hrupnega pompa. Božje kraljestvo je Jezus. Principi njegovega kraljestva so drugačni od naših kraljestev. Merilo njegovega kraljestva ni nasilje, ampak ljubezen. Ves nauk evolucije sloni na boju za obstanek, kjer samo močnejši zmagajo, vsi drugi pa so poraženci in morajo umreti. Binkošti so poziv k novemu, pravičnemu življenju družbe. Jezus zahteva od kandidatov nebeškega kraljestva novo kulturo srca, kulturo ljubezni.

Bral sem o dveh prijateljih, ki sta šla v draguljarno, da bi si ogledala dragulje. En je vzel dragocen kamen v roko in rekel: »Ničesar posebnega ne vidim v tem kamnu.« Nato mu je njegov prijatelj vzel kamen iz rok, ga stisnil v svojo dlan in nekaj trenutkov čakal. Ko je dlan odprl, se je kamen zalesketal v vseh mavričnih barvah. »Kako to, da tega ni bilo prej možno videti?«, ga je vprašal prijatelj. Prijatelj mu je odgovoril: »Ta dragoceni kamen se imenuje opal in je poseben dragulj. Da pokaže vso svojo barvitost in bleščavost, potrebuje dotik tople roke. Toplina razkriva lepoto in vrednost tega kamna.«

Izročimo se v Jezusove roke. Njegove roke niso hladne, ampak so najtoplejše. Plamtijo in izžarevajo Božjo ljubezen do nas. Božja toplina je Sveti Duh, ki se nas dotika. Prave binkošti pomenijo biti v toplih Jezusovih rokah. To je več kot mrtva tradicija hladne religije. Zato izrazimo dobrodošlico Jezusu, saj potrebujemo ozdravljajočo toplino njegovih rok.

Rebeka Jovanović

Iskalci zlata

Predstavljajmo si, da se sprehajamo po rečnem bregu in zagledamo nekaj, kar je podobno svetlikajočemu se kamnu. Sklonimo se in veselelo ugotovimo, da je to čisto zlato. Drobci in luske zlata se včasih kopičijo v potokih in rekah. Temu se reče naplavljenno zlato. V eni sami taki sezoni marljivi iskalci zlata najdejo nekaj kilogramov zlata, vrednega več tisoč evrov.

Kristjani smo podobni iskalcem zlata. Da duhovno preživimo, se moramo vsak dan na novo učiti ob preučevanju in poslušanju Božje besede ter v molitvi iskati Božjo

moč in modrost. Ne moremo živeti od začetnega navdušenja in doživetja.

Kot Božji otroci se zavedamo, kaj smo pridobili z vero v Boga in tega ne bi zamenjali za nobeno zlato. Odkriti Božjo milost in občutiti mir v srcu je več kot vse bogastvo.

V Pregovorih 3,13-14 pisec pravi: »Blagor človeku, ki najde modrost, možu, ki si pridobi razumnost. Kajti pridobiti njo je bolje kakor pridobiti srebro, njen sad je boljši od zlata.«

Zato bodimo iskalci Božje milosti, modrosti in maziljenja. Vsak dan si znova poiščimo duhovno bogastvo pri Bogu in si s tem zagotovimo večnost.

Dr. Daniel Brkič

Zakaj je Bog

živi Bog?

Vse ima svoje serviserje in gre na servis, samo človek ne. Zakaj se tako malo spoštujemo? Zelo pazimo, da z novim avtom ne zamudimo letnega servisa. Kaj ko bi Cerkev poslala ljudem vabilo, naj pridejo na duhovni servis? Koliko bi se jih odzvalo? Ampak v navodilih servisne knjižice življenja, v Svetem pismu, piše, da brez Boga, serviserja, ne moremo preživeti. A raje zaupamo serviserjem, ki nimajo licence in se nam zdijo cenejši, mikavnejši in prikladnejši. Na svetu je čedalje več duhovnih šarlatanov in zmi-kavtov, a delovanje duše zares pozna samo Stvarnik duše. Naše najbolj lažno božanstvo, ki mu služimo, je »ego«. Gre za največje malikovanje, čaščenje idolov. Egoizem, samoljubje je bolna ljubezen, zazrta vase. Je perverzija, prevrednotenje vseh norm. Zato nujno potrebujemo servisiranje, kar Sveto pismo imenuje spreobrnjenje (meta-

noia), spremembo srca, kajti ne moremo spoznati sebe, če najprej ne spoznamo bogočloveka, Jezusa Kristusa, učlovečeno Božjo ljubezen na zemlji.

Živimo v času, ko je težko živeti, ker v svetu ni prave ljubezni. Ukradel jo je zlodej, kot je Prometej z Olimpa ukradel ogenj. Že filozof Platon je na vprašanje, v čem vidi propad človeškega rodu, odgovoril: »To bo takrat, ko hudič ne bo tekal za ljudmi, ampak bodo ljudje tekali za njim.« Bog je pri tem nedolžen, saj svet raje dirja za zlodejem, mu aplavdira in odobrava, ga povsod išče, občuduje, povečuje, obožuje in postaja od njega odvisen. Zlodej nima rogov in repa; spremenil se je v teologe, svetnike, ideologe, humaniste, politike, znanstvenike ... Njegov kraj prebivanja ni prestol v peklu, ampak zaseda klopi cerkva, prižnic, parlamentov, bolnišnic, šol, stadionov, galerij in velikih odrov ... Patrist Avguštin je zapisal, da je največji uspeh hudiča takrat, ko se mu uspe toliko prikriti in vtihotapiti, da mislimo, da ne obstaja in da človek Boga ne potrebuje. Rezultat tega je, da v našem zahodnem svetu naredi vsakih

dvajset sekund nekdo samomor, ker v življenju ne vidi smisla, in da je vsak četrti zahodnjak psihično bolan. Pisec S. D. Mijić zaključa, da je svet brez Boga tak. Današnje družbo kreirajo medijski plačanci, ki propagirajo hrano, luksuz, užitke, bordele, nagoto, oholost, nasilje, centre za terorizem, kriminal in smrt. Svetu vladajo računalniški programi, androidi in kiborgi – ljudje tehnike, brez srca in ljubezni. Hvala Bogu, da imamo implantate – srčni spodbujevalnik, inzulinsko črpalko, umetno srce, kontaktne leče, slušni aparat, zobno protezo, skeletne proteze – a žal se ne sprašujemo, zakaj tesnoba, strah, drgetanje, negotovost in tolika zaskrbljenost v nas. Izgubljam svoj obraz, čeprav smo bili ustvarjeni po Božji podobi, imago Dei. A kaj, ko postajamo brezoblična in neizrazna gmošta, lepa in vitka postava, ne pa oseba. Latinska beseda »perso-na«, grška pa »prospan« izvirno pomenita obraz, ki ga ima samo oseba. Žal človeštvo postaja »brez-obrazno«, brez sramu in miline na licu obraza. Svet je postal virtualen, nerealen in iluzoren: fiktivni vpisi, fiktivni denar, fiktivna ljubezen,

fiktivne poroke, fiktivna potovanja, fiktivna verovanja, fiktivni Bog ...

Osebni Bog Svetega pisma pa nas kljub vsemu ljubi takšne, kot smo. Na nek način so mu grešniki ljubši kot pravičniki. Zakaj? Zato, ker je Bog človeka ustvaril po načelu ljubezni, ne pa pravičnosti. Bog ni Bog prava, ampak ljubezni. Ni Bog pogodbenega razmerja, ampak zaveze. Ne ljubi me zato, ker sem jaz dober, ampak zato, ker je on dober. Vse, kar dela, dela iz ljubezni. Ne gre za vprašanje dobrote ali hudobije, svetosti ali greha, kajti vse, kar je izven Boga, je itak grešno. Bog je absolutno popoln, ker je popolnost le v ljubezni. Meša Selimović je zato pravilno zapisal: »Vsak človek je na zgubi, če ne ljubi.«

Veličine krščanstva ne dokazujemo s svojim perfekcionizmom, ker naša popolnost temelji na človeški oholosti in veličini. Krščanstvo je vera grešnih, majhnih, pomanjkljivih in šibkih, ki se zanašamo na dar Božje milosti. Bogu je vseč naša nezumetničena nerodnost in preprostost. Ni se nam treba pre-

tvarjati, da bi mu ustrezali in ugajali. V današnjem t. i. new age krščanstvu pa gre predvsem za ponarejanje in posnemanje. Nihče noče biti majhen in nihče noče služiti bližnjim; vsi bi vladali in visoko leteli. To je greh padlih, nadutih angelov: »Non serviam! – Nočem služiti!« Kdor ne ljubi, ne more služiti. Novodobno duhovnjaštvo ponuja na boljši tržnici zbeganim radovednežem knjige, tečaje, čudeže, zdravje, guruje in nove prerokbe. Takšni na račun naše nevednosti in naivnosti dobro služijo. Tako se v krču fanatičnega iskanja duhovno-energetskega naboja spiritualnih izkušenj počasi odpovedujemo razumnemu in normalnemu, Božjemu in lepemu. Morda bi nam dali misliti knjigi Medvedek Pu in Hiša na Pujevem oglu, čeprav ju je davno napisal za otroke humorist Alan Alexander Milne. Morda bi se

naučili, da je življenje možno le, če živimo v skupnosti, čeprav je življenje v skupnosti največja pokora v življenju (Robert Belarmin). A ravno življenje v skupnosti je preslikava Boga, ki je troedino občestvo Očeta, Sina in Svetega Duha, zaradi česar je Bog živi Bog.

Bog je živi Bog zato, ker živi v troedinem soodnosu. Bog je Bog živih, ker biva v trajni komunikaciji, relaciji ljubezni. Bog je večno dogajanje ljubezni, je občestvo ljubezni. To pomeni »živi Bog« v biblično-teološkem pomenu (Nikola Dogan). Božje ime je ljubezen. Zato lahko zapis v Janezu 3,16 razumemo takole: »Bog (Ljubezen) je namreč svet tako vzljubil(a), da je dal(a) svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj(o) veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« Bog nam je svojo

ljubezen objavil v Jezusu Kristusu, in to Križanem. Kajti pomen prave ljubezni vključuje tudi trpljenje. Zato je nesmiselno živega Boga obtoževati, zakaj sta na svetu zlo in trpljenje, ker gre za sovisnost. Popolnega odgovora ne moremo najti v filozofiji in teologiji, ampak v Božji objavi.

Naš humanistični svet temelji na individualizmu in egoizmu. Prava ljubezen pa je vedno obrnjena k drugemu, k ljubitelju, četudi je njen sovražnik. Ljubezen ne živi v samotni in osamljenosti, ampak v občestvu z drugimi. Izhaja iz kroga zaprtosti, mrtvosti. Predmet ljubezni je bližnji, drugi. Zato je, kdor ne (z)more ljubiti sočloveka, v resnici mrtev, čeprav biološko živi. Kdor ljubi, stopa iz sebe, da bi dohitel in dosegel ljubljenega (G. Zanghí). Brez bližnjega ne morem ljubiti Boga. K Bogu lahko prihajam le v skupnosti z drugimi. Tertulijan je že na začetku krščanstva glede Cerkve zapisal: »Sam kristjan – ni kristjan. (Solus Christianus – Nullus Christianus.)« Bog je živi Bog zaradi ljubezni, ker živi v troedinem odnosu ljubezni: Bog Oče, Bog Sin in Bog Sveti Duh.

Bog je občestvo ljubezni (1 Jn 4,8–16). Ljubezen je njegova narava. Bog je živi Bog zato, ker ljubi, ne pa zato, ker ni kak malik ali kak drug bog. Če bi prenehal ljubiti, če bi bil obrnjen vase, bi postal mrtev in podoben padlemu Luciferju. Življenje se rojeva v podarjanju ljubezni. Ko Biblija govori o ljubezni, uporabi izraz »agape«, kar pomeni najvišjo obliko ljubezni. Sveto pismo ne pravi, da je ljubezen le ena izmed številnih Božjih neodtujljivih lastnosti (atributov), ampak da je Bog ljubezen. Ljubezen je bit Boga. Ne pravi niti, da je ljubezen Bog, kot se takšne new age izjave čedalje bolj uveljavljajo, čeprav nimajo svetopisemske podpore.

John Stott je zapisal, da tako kot ljudje razkrivamo svoj značaj (karakter) s svojimi dejanji, se je Bog razkril s smrtjo svojega Sina. Križ nam razodeva in odgrinja Božjo ljubezen. Kdor želi vedeti, kaj je prava ljubezen, naj tega ne išče v slovarju, ampak na križu (Jonathan McLeod). Kristusov križ z Golgote nas uči, da se prava ljubezen ne sprašuje, kaj bom dobil, ampak kaj bom dal. Zato je lah-

ko s smrtjo usmrčeni usmrtil smrt in vstal v življenje. Zato je Bog živi Bog. Ljubezen ni samoljubje. Ljubezen ni le ena izmed lastnosti Boga, ampak je njegova popolna narava.

Prava ljubezen trpi, torej je trpljenje tudi v Bogu. Pogubljeni bodo bolečina večne Božje ljubezni. Drugi bogovi so namrgodeni, privoščljivi, maščevalni in ravnodušni. Drugim religijam je križ pohujšanje in nespamet, izraz Božje nemoči in slabotnosti, krščanstvu pa daje križ lepoto odrešenja. Ko trpim, proti Bogu, ki sam trpi, ne morem protestirati. Na križu se ne razodeva apatični bog mitologije, filozofije in religije, ampak svetopisemski Bog ljubezni, simpatični Bog. Ne bog Narcis, vase zaljubljen, ampak Bog križa, ki izpoveduje trpečo ljubezen do človeka (N. Dogan). Križ je dogajanje Božje ljubezni, ne pa enkratni dogodek velikega petka. Ni Bog na križu, ampak je križ v Bogu. Da, križ v Bogu. V Bogu se dogaja križanje kot samopodarjanje večne ljubezni, v kateri Oče podarja Sina, Sin pa se podarja Očetu v Svetem Duhu za odrešenje sveta (J. Moltmann). Zaradi

ttega je Bog živi Bog. Če bi se nehal podarjati v korist in dobro bližnjega, bi postal mrtev.

O križu vedo največ tisti, ki ljubijo. Ne morem razglašati, da verujem v živega Boga, če ne ljubim, ne živim v občestvu in sem razdiralen. Kajti to, da je Bog živi Bog, v teološki definiciji pomeni, da je Bog ljubezen, ker se v njem dogaja življenje v občestvu. Gre za bivanje živega, troedinega Boga ljubezni. Ponavljam, Bog je živi Bog zato, ker ljubi, ne pa zato, ker ni kak malik ali drug bog. Če bi prenehal ljubiti, bi prenehal biti Bog. Če bi bil obrnjen vase, bi postal mrtev.

Če je Bog živi Bog zaradi svoje ljubezni, kaj potem pomeni navedek v Novi zavezi: »Strašno je pasti v roke živega Boga« (Heb 10,31)? Dostojevski je v romanu Bratje Karamazovi opisal človeka, ki je zagrešil strašen greh, iz ljubosumja je ubil poročeno ženo. Zato je v svoji vesti doživljal pekel krivde dolgih štirinajst let. Ko je v Svetem pismu prebral, da je strašno pasti v roke živega Boga, je v tem spoznal grozljivo vrstico. Za grešnika so roke živega

Boga res strašne. Štirinajst strašnih let je bil v rokah živega Boga. Potem pa je sklenil svoj greh priznati, rekoč: »Jutri, ko bom svoj greh javno priznal, bom te roke prosil, naj me izpustijo.« In imel je mir v sebi. To pomeni pasti v strašne roke živega Boga. Če Bog ne bi bil živi Bog zaradi svojega ljubečega usmiljenja, bi bili vsi pogubljeni. Tako pa lahko kot skesanici rečemo: »Strašno lepo je pasti v roke živega Boga.«

Jezus Kristus je ljubeč Božji obraz, obraz Obraza, na katerem prepoznavamo nevidnega Boga. Je vidna podoba Božje ljubezni. Jezus nas je rešil stereotipa, v katerem smo bili tisočletja vzgajani v duhu Božje moškosti, in nam razložil in predstavil materinskega Boga Očeta, ki je kakor mati. On mora biti na naslovnici servisne knjižice našega življenja, kajti Boga lahko vidimo le v Jezusu Kristusu. Jezus je Božja desna roka, je pot k Očetu. Bog nam stalno odpira vrata, ampak mi moramo stopiti skozi (Dan Millman). Mnogo je poti, ki vodijo k Bogu, a na koncu so samo ena vrata za vstop. Ta vrata so pot v svobodo. V bistvu je svo-

boda najlepši, a tudi najtežji dar, ki nam ga je podaril Bog.

»Ne morem reči Bog, če prej ne rečem Jezus« (K. Barth). To je ključ za servisiranje starega človeka. Bog ne ustvarja iz mene le nekaj boljšega, ampak vedno vse novo. To ima samo krščanska vera. Vera ni nič drugega kot spomin na izgubljeno blaženo motrenje Boga, visio beatifica. Verovanje v živega Boga je nadnaravno delo Božje milosti, religioznost pa je nekaj povsem naravnega. Vsi smo namreč religiozni, ne pa tudi verni. Zato pojdimo na brezplačno servisiranje k Bogu, ki je živi Bog zaradi bivanja v občestvu ljubezni. Le tako bomo umrli egoizmu, samoljubju, ki je bolna ljubezen, zazrta zgolj vase. Le tako bomo živi tudi mi in bomo živeli po Božjem vzoru. Kajti kdor ljubi, je rojen iz Boga, ki je zaradi bivanja v občestvu ljubezni živi Bog. Če hočemo, da med nami živi živi Bog, moramo živeti v ljubezni. »Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa« (Jn 17,3).

Tjaša Golobič Štucin

Božji počitek

Gospodov dan nedelja je dan počitka. Če si utrujen od preteklega tedna, potem je nedelja dan zate. Če si utrujen od preteklega meseca in leta, ki je za tabo, potem

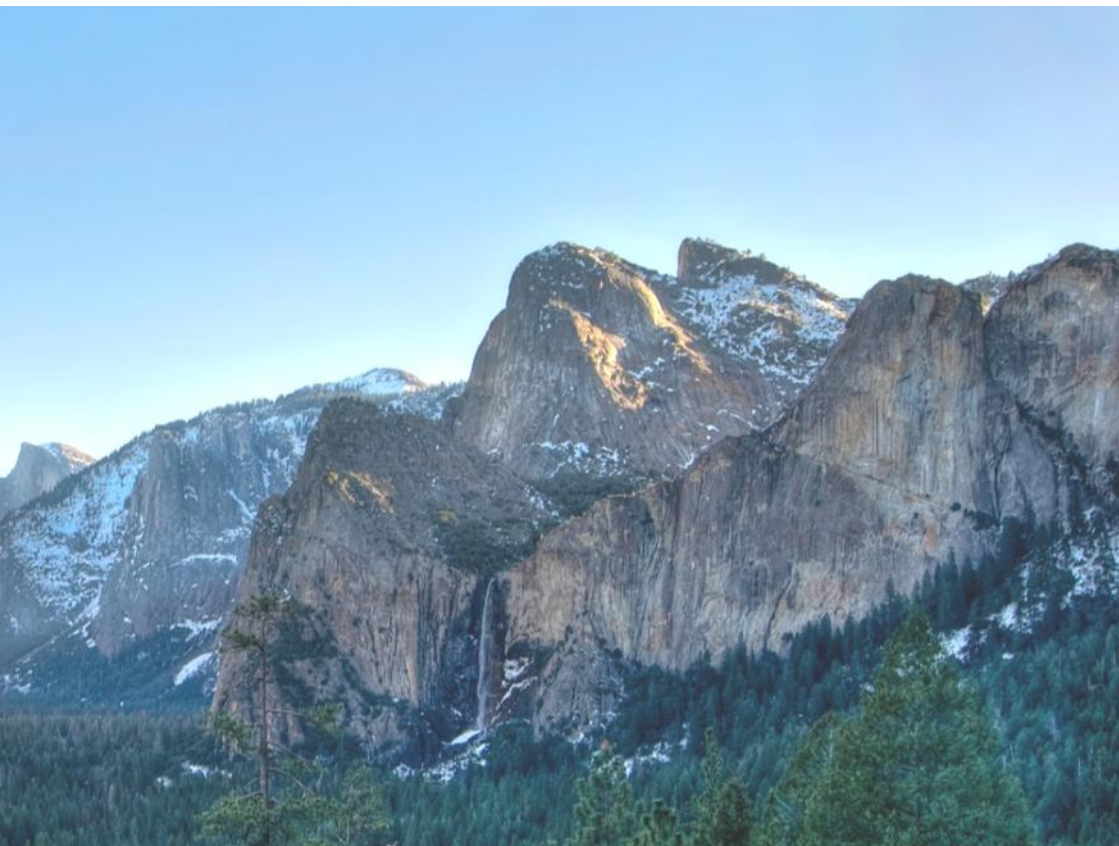
je nedeljski dan dan veselja in novega upanja zate. Če si utrujen od življenja, potem najdeš počitek pri Jezusu, ki pravi: »Če si obtežen, pridi k meni.« »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in

v srcu ponižen, in naši boste počitek svojim dušam; kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko.« (Mt 11,28-30)

Jezusovo »breme« je v primerjavi z bremenami, ki si jih nalagamo sami, lahko in prijeto. Zato vstopimo v ta počitek, da si odpočijemo od vseh svojih del.

Kajti le pri Bogu in v njegovi navzočnosti se umiri naša duša. Zato se potrudimo se, kot pravi Sveto pismo, stopiti v ta počitek. Približajmo se Bogu, ki je več kot zgolj neosebna energija. On je Bog življenja, Bog, ki je ljubezen, Bog, ki sočustvuje z nami v vsem. Slava naj bo Bogu vekomaj!

Katja Brkič Golob
vodja slavnine in
glasbene skupine ter
Cerkvenega mešanega
pevskega zbora v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto,
duhovnica,
teologinja in
psihologinja

Vera dvomljivca

Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebļjev in ne vtaknem prsta v rane od žebļjev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje

in jim rekel: »Mir vam bodi!« Potem je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.« Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu je rekel: »Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!« (Jn 20,24-29)

1. Kdo je bil Tomaž?

O Tomažu iz Svetega pisma ne vemo veliko. Vemo le, da je bil Tomaž eden od dvanajstih apostolov, tudi vemo, da je imel nadimek, da so ga klicali Dvojček (Didimus), kar bomo pojasnili kasneje. Tomaž ni pripadal ožji skupini Jezusovih prijatel-

jev, prav tako ni nikoli izpostavljen kot vodja. O Tomažu piše samo apostol Janez; to je ta nežni apostol, ki vidi ljudi okoli sebe in mu ni vseeno zanje, zato je »opazil« tudi Tomaža. Tako v Janezovem evangeliju najdemo tri dogodke, ki opisujejo Tomaža in njegove reakcije. Tomaža je cerkvena tradicija opisala kot dvomljivca, v resnici pa si Tomaž tega nadimka sploh ne zasluži, kot bomo videli v nadaljevanju, ko se bomo sprehodili čez tri dogodke, ki jih opisuje apostol Janez in so povezani s Tomažem.

Prvi tak dogodek najdemo v Janezovem evangeliju v 11. poglavju, ki govori o Lazarjevemu vstajenju. Jezus je izvedel, da je njegov dober prijatelj Lazar umrl in je učencem naročil, da gredo v Betanijo, kjer je pokojni živel. Toda največ Jezusovih sovražnikov je bilo v Jeruzalemu, Betanija pa je le 2 milj proč od Jeruzalema, zato so se vsi – Jezus in učenci – zavedali nevarnosti te poti. In od tu izhaja naslednji zapis: »Tomaž, ki se je imenoval Dvojček, je tedaj rekel součencem: 'Pojdimo še mi, da umremo z njim!'« (Jn 16,11). Torej,

pojdemo tudi mi v Betanijo, čeprav je pot nevarna in se lahko zgodi, da bomo morda z njim (Lazarjem) umrli tudi mi.

Vidimo, da je bil Tomaž zvest in lojalen. Pokazal ni niti kančka dvoma, pripravljen je bil dati svoje življenje za Mesija, saj je bil prepričan, da je svojega Rešitelja našel in da je ta Rešitelj Jezus.

Drugi tak dogodek najdemo v Janezovem evangeliju v 14. poglavju. Ozadje zgodbe je vezano na čas pred križanjem. Ko je Jezus napovedal, da ga bo Juda izdal, Peter zatajil, sam pa bo mučen in bo trpel, je svojim učencem namenil najlepše besede tolažbe: »Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujte v Boga, tudi vame verujte! V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če ne bi bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz. In kamor jaz grem, poznate pot.« In ko je Jezus izrekel te besede, je bil spet Tomaž ta, ki si je drznil v vsej svoji iskrenosti in preprostosti Jezusa vprašati:

»Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?« In kaj mu Jezus na to dogovori? »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«

Če ne bi bilo Tomaža, mi ne bi imeli zapisanih teh besed, tega navodila, kako priti do Očeta. Mi se ne bi zavedeli temeljne krščanske resnice, da je Jezus edina pot v življenje. Tomaž je s tem vprašanjem spet pokazal svojo zvestobo. On ni želel, da bi Jezus odšel. V resnici v izvirniku beremo, da Tomaž Jezusu reče: »Povej mi, kam greš, pa grem jaz takoj s teboj.« Njegova zvestoba je bila osnovana

na veri. In to zvestobo vidimo vsakokrat, ko se oglasi Tomaž.

In potem pridemo do tretjega odlomka, ki smo ga že prebrali v 20. poglavju, kjer je na test postavljena Tomaževa vera v Boga.

2. Kje je bil Tomaž?

Ko se je Jezus pojavil med učenci, Tomaža ni bilo med njimi. Potem so mu začeli pripovedovati o tem, da so videli Gospoda, vendar jim on ni verjel. Želel je videti verodostojen in otipljiv dokaz. Dokler ne vidi Jezusovih ran in dokler se teh ran ne dotakne s svojimi prsti, ne more verovati.

Na tem mestu se lahko vprašamo, kje je bil Tomaž. Vemo, da je bilo učence po križanju strah in so za zaprtimi vrati čakali v gornji izbi in žalovali za svojim učiteljem. Toda, kako to, da Tomaž ni bil z njimi? Kam neki je šel? Špekulacij je mnogo. Morda je bil Tomaž najpogumnejši in si je zato upal iti ven na ulico. Morda so ga zadolžili, da jim prinese hrano. Morda pa je tragedija križanja na njega pustila takšen vtis, da ga je to povsem pretreslo in je bilo zanj pretežko, da bi sprejel Kristusovo smrt. Konec koncev smo videli iz evangelija, da je bil Tomaž zvest in je ljubil Kristusa. Tomaž ljubi Jezusa: pripravljen je umreti ob njem (Jn 11,16) in hoče vedeti, kam gre, da bi bil tam, kjer je on (Jn 14,4). A ko Gospod pride k svojim, je skupaj z Judom edini od dvanajsterih, ki manjka (Jn 24). Ker Tomaža ni z brati, zamudi srečanje s Sinom. Ker Tomaža ni v gornji izbi, zamudi Jezusa. Ostali učenci so bili na kupu, bili so skupaj, povezoval jih je skupni strah pred Judi in skupna žalost zaradi smrti Križanega, hkrati pa jih je povezovalo tudi skupno upanje, ko so si morda ponavljali besede Kristu-

sa, da bo Sin človekov tretji dan obujen. Dragi brat, draga sestra! Ne moreva verovati sama doma v svojem domu. Z brati in sestrami delimo žalost, strah, krivdo, težke trenutke, pa tudi upanje in veselje. Skupnost nam namreč vliva pogum! Tomaž ni bil solidaren z učenci. Z njimi ni delil njihove krhkosti in strahu. Izključil se je od drugih in z njimi prekinil odnos. V njem je premagal tisti globlji del sebe, ko je zaradi obupa in žalosti ob izgubi dragega Učitelja, zatrl strah in se zaprl v samoto, ki je navidezno junaška, v resnici pa povsem uničevalna. S tem ko se je izoliral, je prenehal verjeti v življenje. Smrt je bila zanj edino možno obzorje. In ravno zaradi tega, ker Tomaža ni bilo v skupnosti, je zamudil najpomembnejši dogodek, ki je spremenil celotno človeško zgodovino – vstajenje Božjega Sina.

Potem pa vidimo, da se čez osem dni (tj. judovski način izražanja, ki pomeni čez en teden) učenci ponovno zberejo v gornji izbi (tj. na bogoslužju). Učenci so bili notri v gornji izbi. A tokrat je Tomaž z njimi (prejšnjo nedeljo je bil namreč

odsoten), in čeprav ni delil njihove vere in izkušnje z Vstalom, je zdaj med brati, ko bo tudi on lahko doživel izkušnjo vstalega Sina. Zaprta vrata v tem kontekstu so tudi prisposodba ločenosti od sveta, čeprav so učenci v svetu, niso od sveta, zato so poslani k svetu, da mu pričujejo.

Kaj hoče povedati evangelist? Bratje, pomembno je, da ne zapuščate zbora Božjega, ker lahko zamudite priložnost srečanja z vstalim Jezusom!

3. Kdo je Tomažev dvojček?

Kdo je torej Tomaž in kaj njegovo ime pomeni? Beseda Tomaž je aramejskega izvora in je enaka grški besedi Didimus, pomeni pa dvojček. V resnici izvorni teksti in komentarji ne govorijo o tem, da bi Tomaž imel brata dvojčka, seveda obstaja možnost, da ga je imel, vendar je še najbolj verjetna teorija, da gre za igro besed in da beseda dvojček in ta Tomažev nadimek v resnici predstavlja to, da je Tomaž dvojček mnogim bratom in sestram – tudi meni in tebi.

Tomaž je v resnici naš dvojček,

je v položaju vseh nas, ki nismo bili s tistimi, ki so videli Gospoda, in smo poklicani k veri po njihovem pričevanju, ki ga bremo v evangelijih. V samoti, trpljenju, žalovanju in končno tudi grehu je Tomaž dvojček vsakega človeka, ki je od Adama dalje suženj očitnega ali zatajenega strahu pred smrtjo. Če pogledam Tomaža, v resnici vidim sebe. Če obsojam Tomaža, da je njegova vera premajhna in dvomljiva, v resnici obsojam sebe. Kajti Tomaž je ogledalo mene in tebe. Tomaž gre čez temeljna čustva vsakega človeka, ki mučijo vsako človeško dušo: nezaupanje, strah in krivda.

Tomaž je predstavnik celotnega človeškega rodu, je predstavnik tvojega in mojega dvoma. Midva oba se mnogokrat znajdeva v situaciji, ko rečeva: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Moramo naglasiti, da ni nič narobe z dvomom. Dvom je naravni del življenja. Frederick Buechner je nekoč zapisal: »Kjer ni prostora za dvom, ni prostora niti za

vero.« Dostikrat dvom vodi človeka v vero. Dawkings, znani ateist, je nekoč dejal, da so kristjani vase zaverovani misleci, ki verjamejo v nemogoče stvari, za katere nimajo dokazov. Vendar temu očitno ni čisto tako, kajne? Tomaž ni bil verski naivnež, ki bi verjel vsaki zgodbi. On je želel dokaze. Krščanska vera ni osnovana na neracionalnih željah, ampak na pričevanju mnogih očitvidcev, ki so videli Vstalega. Zato ni problem v dvomu, dvom je nujno potreben, da se sploh razvije vera. In ravno dvom nas dela več kot le mrtve mislece. Zaradi dvoma verniki sploh postanemo. Dvom nam torej pomaga, da najdemo

resnico. Pomislimo še na eno stvar glede dvoma. V Matejevem evangeliju 24 Jezus svari učence, naj bodo previdni, ker se bodo mnogi predstavljali za Kristusa: »Če vam tedaj kdo poreče: 'Glejte, tukaj je Kristus' ali 'Tam je', ne verjemite. Vstali bodo namreč lažni kristusi in lažni preroki in bodo delali velika znamenja in čudeže, tako da bi zavedli celo izvoljene, če bo mogoče« (v. 23-24). Možno je, da se je potem, ko je Tomaž slišal, da se je pojavil vstali Jezus, spomnil tega Jezusovega opozorila in se je hotel prepričati, da gre za resničnega Kristusa, ne pa za kakšnega krivega preroka.

Podobno je tudi z nami! Dobro in modro je, da vključimo tudi razum, saj krščanstvo niso samo občutki! Razum v nas sproži znanje, spoznanje in vse, kar vemo, kar smo se naučili. Razum je Tomaža morda spomnil na Jezusove besede o lažnih prerokih. Tudi mi moramo uporabljati »zdravo pamet«, ki nam jo je dal Bog, kajti s pomočjo nje bomo prepoznali kriva učenja in krive nauke. V tem kontekstu sta dvom in skeptičnost na mestu, saj nas lahko obvarujeta lažnih učenj.

Prebrali smo, da je Jezus stopil mednje in jim namenil svoj tipični velikonočni pozdrav: »Mir vam bodi«. Dokler so učenci zbrani v gornji izbi in zaklenjeni, jim v ušesih še vedno odmeva tisti grozen zvok: »Križaj ga!« Zato ne čudi, da žalostni in prestrašeni sedijo v gornji izbi. Strah jih je za svoje življenje, strah ji je pred Judi in Rimljani.

Kako pa je z nami danes? Strah nas je vsega, kar nas obkroža, zato Jezusove besede »Mir vam bodi« zajamejo vse te naše strahove. Danes v 3. tisočletju želi Jezus »popraviti senzorje v naših možganih«, da

bi naši možgani ločili, kaj je pravi strah od nepravlega. 365-krat se v Svetem pismu ponovi izrek ne bojte se! Bog nam tudi danes ponuja svoj mir. Ta mir je drugačen od miru tega sveta. To je mir, ki je večni, ki umiri našo dušo.

Bog že v Stari zavezi naroča Jozuetu: »Ali ti nisem ukazal, krepak in odločen bodi? Ne boj se in se ne plaši; kjer koli boš hodil, bo s teboj GOSPOD, tvoj Bog« (Joz 1,9). Pa psalmist David ugotovi temeljno resnico, ko pravi: »Le pri Bogu se umiri, moja duša, kajti od njega je moje upanje« (Ps 62,6). In Vstali nam tudi danes pravi: »Mir vam bodi.« Jezus govori vsej skupnosti, reče namreč: »Mir vam«, ne reče: »Mir tebi«, ampak reče: »Mir vam«, torej mir celotni skupnosti, katere del je postal tudi Tomaž in katere del lahko postaneš danes tudi ti.

Jezus reče Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.« Jezus v resnici Tomažu ne očita, da je njegova vera premajhna ali pa

da je preveč dvomeča, kot mi dostikrat napačno tolmačimo. Jezus ne pravi, da mora Tomaž nehati dvomiti, ampak v resnici naslovi Tomaževo stanje nevere. Jezus Tomaža pozove, da se loči od nevere in se oprime vere, ne pa da naj se loči od dvoma v vero (gr. beseda *aprotos* namreč ne govori o dvomu, ampak o neveri). Jezus Tomaža v resnici spodbuja, naj se vendarle že spreobrne.

Čeprav je Tomaž sedel v Cerkvi z Jezusom tri leta, očitno še ni bil spreobrnjen. Kako to, ko pa smo na začetku videli, kako lojalen je bil Tomaž do svojega Učitelja, da je celo dejal, da bo umrl z njim. Na Tomažu je križanje pustilo tako zelo grenak priokus, da je preprosto prenehal verovati v Boga. Do križanja je očitno Jezusa sprejemal kot zemeljskega učitelja – prijatelja, čigar smrt ga je tako zelo prizadela, da je zaradi grozot križanja prenehal verovati vanj. Zato mu Jezus pravi: »Tomaž, čas je vendar, da se spreobrneš!!! Z drugimi besedami, čas je, da ugotoviš, da sem jaz Bog!«

Tema nevere v Janezovem evangeliju je v resnici poveza-

na s komunikacijo v gornji izbi. Ravno tu Jezus svojim učencem pove, da ko bo Parakletos prišel, bo prepričal svet, da svet ne bi več grešil (Jn 16,8-9), torej da bo Sveti Duh svet prepričal, da se spreobrne. Jezus na tem mestu, če pogledamo grški izvirnik, v resnici govori o spreobrnjenju (metanoji). Jezus sporoča Tomažu, da se mora spreobrniti, podobno kot to reče tudi Nikodemu.

Janezov evangelij daje največji poudarek veri, verovanju, spreobrnjenju. V celotnem evangeliju najdemo mnoga pričevanja o spreobrnjenju (Samarijanka, Nikodem). Tudi na tem mestu želi pisec prenesti Jezusovo sporočilo in s tem, ko Tomažu pravi, naj ne bo neveren, ampak veren, v resnici sporoča, da se človek ne rodi kot vernik, ampak to šele postane. V vsakemu izmed nas sta dve semeni: eno seme je zaupanje, drugo seme pa je nezaupanje. Prvo vodi v življenje, drugo v smrt. Jezus torej ne kara Tomaža zaradi njegovega dvoma, ampak ga spodbuja, naj se vendarle že spreobrne.

Tomažev vzdevek je Dvojček –

Tomaž je dvojček vsakega izmed nas, ki smo neverni kot on in poklicani, da sedaj postanemo Jezusovi dvojčki, tako da začnemo verovati vanj. Ni problem v dvomu, problem je v neveri in nespreobrnjenosti, ki pa se kaže tudi v nezaupanju do Boga. Spomnimo se samo nekaj primerov:

- Gospod nam pravi, da nam je on pripravil izhod v Sinu Jezusu Kristusu, mi pa še vedno grešimo in delamo po svoje in svojo šibkost opravičujemo z besedami: »Ne morem si pomagati, takšen pač sem.«

- Gospod pravi, naj ne skrbimo glede jutrišnjega dne, mi pa še vedno tri četrtine svojega časa preživimo v skrbeh, z gastritisi in razjedami na želodcu, migrenskimi glavoboli, ali pa se »fiksamo« s tableti, da bi lažje zaspali.

- Gospod pravi: »Nič nas ne more ločiti od Božje ljubezni«, mi pa se še vedno v vsej svoji sebičnosti in egocentrizmu sprašujemo, kako je možno, da nas Bog ljubi, in mu stalno »pomagamo« pri reševanju sebe in mislimo, da smo tako pomembni, da lahko s svojimi lastnimi deli kupimo milost, ki je tako in tako zastonj.

- Bog nam obljublja, da je on vedno z nami, mi pa mu kljub temu ne služimo in se raje izogibamo bogoslužjem in preživljanju časa z brati in sestrami, ker mislimo, da smo sami sebi zadostni.

In še in še bi lahko naštevali. To so znaki nevere oz. nespreobrnjenosti in o tem govori Jezus in evangelist Janez.

Poslušna vera, ki človeka odrešuje, ni popolna vera. To ni vera brez dvomov in strahov. Prava vera je zvesta vera. To je vera, ki sprejema Kristusa za svoj center oboževanja. In čeprav gre takšna vera čez mnoge preizkušnje, dvome in padce, nikoli ne izgubi fokusa, tj. Kristusa. In to je vera dvomljivcev, ki je kljub vsem dvomom prava vera, saj je zvesta.

Ne vem, na kakšni preizkušnji se je znašla tvoja vera danes. Morda se boriš z dvomom ali s stvarmi, ki jih ne razumeš. Nič ni narobe s tem. Tega se ne rabiš sramovati. Naša vera mora iti čez takšne boje, da lahko zraste. Naj nam pomaga molitev zveste vere iz Markovega evangelija 9,24: »Verujem, pomagaj moji neveri!«

Marija Barborič
voditeljica molitvene
skupine v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto

Hvalnica Božji ljubezni

Svetopisemski psalm 103, ki nosi naslov »Hvalnica Božji ljubezni«, je napisal kralj David. Kdo je bil kralj David in zakaj je ravno on tako poveličeval Božjo ljubezen in napisal čudovito hvalnico Božji ljubezni?

Bil je najmlajši sin očeta Jeseja, pastirček, ki je skrbno pasel očetovo drobnico. Kot deček je bil radoveden, zvedav, marljiv, zanesljiv, hraber, spreten in zelo učljiv. Sveto pismo ga opiše tako: znal je igrati, bil hraber junak, bojevnik, spreten v bese-

di, postaven in, kar je najpomembneje, Bog je bil z njim. Čas, ko je bil na paši, je zelo dobro izkoristil. Rad je opazoval naravo, nebo, še posebno ponoči, ko je opazoval zvezde in luno. Že kot majhen deček je silno hrepenel spoznati Boga, ki je vse to ustvaril, še posebno, ko je poslušal in premišljeval zgodbe o očakih in kakšen odnos so imeli z Bogom. Globoko v srcu mu je tlelo hrepenenje, da bi tudi njemu Bog govoril in bi bil tudi on od Boga izbran. Kadar so se ovce mirno pasle, je rad brenkal na citre in prepeval hvalnice. Večkrat se je znašel tudi v nevarnosti, ko je prišel medved ali lev in odnesel jagnje. Tekel je za njim, ga udaril in se boril, da je rešil jag-

nje iz njegovega žrela. Boril se je za vsako ovčko, ker mu je bila vsaka silno dragocena. In, ko je najmanj pričakoval, je nekega dne, ko je pasel, bil poklican domov, kjer ga je sredi bratov prerok Samuel mazilil za kralja. Imel je hrabro srce in gorečnost za Boga. Še kot deček se je spopadel in premagal velikana Goljata, ki je sramotil Izraelovega Boga in izžival izraelski narod. In kot vsak Božji maziljenec je bil tudi on od mnogih, žal še najbolj od najbližjih zasramovan, zaničevan, strašno preganjan, najhuje od tasta in celo lastnega sina. Dolga, naporna in zelo težka je bila pot od maziljenja do dne, ko je res postal kralj. Imel je vzpone in tudi strašne padce. Bil je že kralj, ko je zagrešil prešuštvo in za prikritje greha je dal ubiti še moža od ljubice. Ko je bil opomnjen in je doumel, kaj je storil, se je zelo ustrašil, silno kesal, ponižal, v solzah priznaval svoj greh in prosil Boga za milost. Mnoge noči je prebedel v solzah in kesanju, kajti bal se je, da bi Bog odstopil od njega. Za vse na svetu ni hotel končati kot njegov tast, od katerega je Bog odstopil zaradi neposlušnosti. V

več psalmih opisuje agonijo svoje duše zaradi krivde in kazni ter vzklik radosti in hvaležnosti, ko je doumel, da mu je greh naposled odpuščen. Spoznal je, da nič na svetu ne osrečuje, kot osrečuje lahkotnost duše ob spoznanju, da jo Bog ljubi z večno ljubeznijo, ter da mu je Bog ne samo Bog, ampak celo Oče, ki odpušča.

Čeprav je bil kralj, se je tudi on kot vsak Božji otrok, soočal z dnevi tesnobe, zapuščenosti in malodušnosti, da je moral celo samega sebe nagovarjati, naj vendar slavi Boga, ne glede na to, kako se počuti. Tako je nastal čudoviti psalm, ki je že mnogim prinesel mnogo utehe, spodbude in upanja. Najlepši psalmi in pesmi so ravno tiste, ki so rojene v iskrenem in skrušenem srcu. Taki so Davidovi psalmi, odraz njegove iskrene in hrepeneče duše. Čas, namenjen za molitev, mu je bil najdragocenejši čas, ko je hvalil Gospoda, premišljeval in izlival svojo dušo pred njim. Kaj je takrat Davida pripeljalo v tako malodušno stanje, da je napisal ta enkratni psalm? Ko se je David zavedel svojega grešnega stanja, je hotel spremembo.

Začel je nagovarjati samega sebe, kot bi hotel reči in zapovedovati svoji duši: »Zakaj si, moja duša, tako potrta in malodušna, slavi vendar Gospoda! Kaj si pozabila, iz česa vse te je rešil Gospod. Si pozabila

nočne agonije in potoke solza? Si pozabila na vse Gospodove dobrote? Dvigni se, kajti mnogo razlogov imaš, da ga hvališ in slaviš!«

Ko David začne naštevati razlo-

ge, za kaj vse lahko slavi Boga, ne reče: »Glej, bil sem le ubogi pastirček, pa me je Bog povzdignil za samega kralja in voditelja Izraelskega naroda. Celo svojo vojsko imam, pred katero trepetajo narodi daleč naokoli. Blagoslovil me je z bogastvom in ugledom. Ljudje me imajo radi, me cenijo in zelo spoštujejo. In s kako veliko družino me je Bog blagoslovil, saj imam več žena in mnogo otrok, veliko sposobnosti, talentov!« Nasprotno. Za vse to je bil sicer David Bogu zelo hvaležen, a želel si je, da ne bi nikoli pozabil najpomembnejših dejanj ljubezni, ki mu jih je izkazal Gospod Bog. Poglejmo, kako nagovarja svojo dušo k slavljenju in katera Božja dejanja so mu tako dragocena, da ni želel, da bi jih kdajkoli pozabil.

Hvalnica Božji ljubezni

Davidov psalm. Slávi, moja duša, GOSPODA, vsa moja notranjost njegovo sveto ime. Slávi, moja duša, GOSPODA, ne pozabi nobenega dejanja njegga, ki odpušča vso tvojo krivdo, ki ozdravlja vse tvoje bolezni, ki iz jame rešuje tvoje življenje, ki te krona z dobroto in usmiljenjem, ki tvoja leta nasičuje z

dobrinami; kakor orlu se obnavlja tvoja mladost. (Ps 103,1-5)
 Presenetljivo, ko David naštevava, kaj vse naj ne pozabi, daje na prvo mesto prav to, kar danes mnogi tako ignorirajo in si nočejo priznati; in to je, da so grešniki. David pa spoznava veličino Božje ljubezni ravno v tem, da mu je Bog odpustil vse njegove grehe in mu odvzel vse breme njegove krivde, ki je kot mora težila njegovo dušo. To je imel za največje bogastvo in največji blagoslov.

David po mesecih nemirnih in neprespanih noči zapiše v 32. psalmu: » Ko sem molčal, so moje kosti postale krhke zaradi mojega vpitja ves dan, zakaj dan in noč je pritiskala name tvoja roka, moja moč je oslabevala v poletni vročini. Svoj greh sem ti dal spoznati, svoje krivde nisem prikrival; dejal sem: 'Priznal bom svoje pregrehe GOSPODU.' In ti si odpustil krivdo mojega greha.« (Ps 32,3-5)

Slava našemu Gospodu, Večnemu Bogu, za to hvalnico, ki nam je lahko v najtežjih trenutkih malodušnosti, zmedenosti in obtoževanja kot luč v temi in nam daje novih moči in upanja.

Lea Brkič

voditeljica veroučnih
aktivnosti v
Evangeljski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto,
animatorka in
moderatorica na
področju družbenih
dejavnosti Cerkve

Izpolnitev

Očetove obljube

Ljudje si zelo želimo, da tisti, ki nam kaj obljubijo, obljubo tudi izpolnijo. Hkrati pa se postavlja vprašanje, ali tudi mi, ko nekaj obljubimo, svojo obljubo izpolnimo. Če jo, je to dokaz, da smo ljudje besed in dejanj.

Preden se je Jezus poslovil od svojih učencev in odšel v nebo, jim je nekaj obljubil. Spomnil jih je na Očetovo obljubo, ki se je nanašala na prihod Svetega Duha. Bila je pogojena z eno zahtevo: »Ne odhajajte iz Jeruzalema, ampak počakajte na

Očetovo obljubo.« Učencem ni bilo potrebno narediti ničesar drugega, razen ostati v Jeruzalemu in čakati na izpolnitev Očetove obljube. Čeprav se na prvi pogled zdi, da je to nekaj popolnoma enostavnega, temu ni tako. Vedno je težko čakati na izpolnitev obljube. Posebno še, če ni določeno, koliko časa naj bi se čakalo. Če bi Jezus rekel učencem, da morajo nekaj narediti in bodo potem prejeli izpolnitev Očetove obljube, bi prav gotovo vedeli, kdaj se bo to zgodilo. Videli bi, kdaj je delo, ki ga morajo narediti, opravljeno. Vendar Jezus ni zahteval od njih ničesar drugega, razen da skupaj počakajo na istem kraju, v Jeruzalemu, v

gornji izbi. Ko čakamo v vrsti na banki ali v trgovini, se nam zdi že petnajst-minutno čakanje dolgo kot ena ura. Učenci so čakali deset dni. Ne vemo, kaj vse se je med njimi zgodilo v tem času. Predvidevamo lahko, da so nekateri podvomili. Verjetno so bili med njimi tudi takšni, ki so bodrili tiste, ki so hoteli skupino zapustiti, ker je bilo za njih čakanje predolgo. Dejstvo je, da so skupaj dočakali deseti dan in izpolnitev Očetove obljube. Izpolnili so dva pogoja: bili so skupaj in bili so vztrajni.

Prav gotovo si želimo, da Očetova obljuba živi med nami tudi v današnjem času. Ali smo pripravljeni izpolniti Božjo zahtevo: biti skupaj in vztrajno iskati? Na naših bogoslužjih najbolj potrebujemo moč Svetega Duha. Ko pridemo na bogoslužje, smo tudi mi zbrani »na istem kraju« in smo skupaj. Cerkev je naša »gornja izba«. Ta pogoj izpolnjujemo. A za izpolnitev Očetove obljube je potrebno še izlitje Svetega Duha. Če pridemo na bogoslužje zgolj zato, da opravimo svojo dolžnost, ne moremo pričakovati, da bomo na bogoslužju nekaj doživeli. Če pa hrepeni-

mo po delovanju Svetega Duha že takrat, ko se na bogoslužje odpravljamo, ali že ves teden pred tem, bomo gotovo doživeli izpolnitev Očetove obljube.

V dogodku binkoštnega dne beremo, da so tisti, ki so govorili v tujih jezikih, oznanjali velika Božja dela. Tega ne bi zmoogli brez Svetega Duha. Mnogo stoletij pred tem dogodkom je psalmist zapisal: »Pojte GOSPODU novo pesem, pojte GOSPODU, vsa zemlja! Pojte GOSPODU, njegovo ime slavite, oznanjujte dan za dnem njegovo odrešenje! Pripovedujte med narodi o njegovi slavi, med ljudstvi o njegovih čudovitih delih!« (Psalm 96)

Tudi danes govorimo o čudovitih delih našega Gospoda, ki jih storil v naših življenjih. Naš duh lahko samo s pomočjo Svetega Duha povečuje Gospoda in oznanja njegova čudovita dela.

Ali želimo, tako kot učenci na binkoštni dan, oznanjati velika Božja dela? Dovolimo najprej, da nas prevzame moč Svetega Duha in da nas Sveti Duh povede v oboževanje našega Gospoda Jezusa.

ČE ŽELITE BITI HITRI, POJDITE SAMI.
ČE ŽELITE PRITI DALEČ, POJDITE SKUPAJ.

AFRIŠKI PREGOVOR

NE POSEKAŠ DREVESA,
KER SI NAŠEL ČRVA V JABOLKU.

DANSKI PREGOVOR

NAJBOLJŠI DEL ČLOVEKOVEGA ŽIVLJENJA SO
NJEHOVA MALA, BREZIMENA IN POZABLJENA DELA
DOBROTE IN LJUBEZNI.

W. WORDSWORTH

NISO VSI, KI ZAIDEJO, IZGUBLJENI.

TOLKIEN

VSE, KAR JE VREDNO IMETI, JE VREDNO TUDI DELITI.

SRI CHINMOY

ČE ZAPREŠ VRATA VSEM ZMOTAM,
BO TUDI RESNICA OSTALA ZUNAJ.

NEZNAN

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev Dobrega pastirja Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve Dobrega pastirja Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

